

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că au prieteni. Pentru că își păstrează prietenii. Pentru că și-i prețuiesc. Pentru că și-i cultivă. Pentru că și-i educă. Pentru că vibrează împreună. Pentru că gândesc împreună, se bucură și râd împreună!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că nu pot avea dușmani, pentru că nimeni nu gândește rău de ei, pentru că nu fac rău, pentru că nimeni nu-i urăște pentru ce sunt și pentru cine sunt!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că pot să râdă! Și pentru că o fac cu inima larg deschisă. Și pentru că pot râde cu toți ceilalți, indiferent cine sunt ei. Râzând, ei deschid un drum către Cer, având o legătură directă cu lucrurile pure. Cu lucrurile adevărate. Dumnezeuiești.

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că sunt buni. Și pentru că nu fac din bunătate un trofeu, ci o duminică în îmbucături mărunte de vorbe blajine, de priviri îngăduitoare, colocviale, împăcate.

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că s-au înțeleptit cu anii. Și nu se revarsă acum către noi cu acumulările lor, ci ne fac pe noi să ne dorim să le fim aproape. Să le vorbim. Să le căutăm privirea. Sufletul!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că le-a dat puterea să iubească oamenii. Iubindu-i, îi iartă. Iubindu-i, le iartă. Pentru că sunt deasupra lucrurilor. Deasupra noastră. Deasupra lor!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că pot ierta. Pentru că ne pot ierta. Ce dar minunat este să poți ierta! Și apoi să poți zâmbi! Înțelegând astfel. Găsind justificări.

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Care le-a dat puterea să răzbească. Să cadă și să se ridice. Iar să cadă și iar să se ridice... Și, după ce se ridică, să rămână acolo. Și să-i ridice și pe alții.

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că le-a dat puterea să spună Adevărul! Să-și facă legământ din asta. Și să nu-l trădeze! Să-i fie soldați credincioși! Și să-l urmeze fără răgaz...

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că le-a dat puterea să se poată bucura. De viață. De oameni. Să se poată bucura de ce li se întâmplă. De ce se întâmplă în jurul lor. Bucurându-se, trăiesc!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că le-a dat speranță. Pentru ei și pentru ceilalți. Pentru ziua de azi și pentru viitor. Pentru ce sunt și pentru cine vor să rămână. Fără speranță n-ar putea trăi. N-ar putea râde...

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Le-a dat putere să iubească viața. Să o absoarbă! Să o (re)simtă. Să le curgă prin vene. Să simtă că sunt vii. Chiar dacă oameni. Chiar dacă muritori!

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că i-a binecuvântat. Cu căldura omului liniștit. Bun. Împăcat. Cu căldura omului care știe ce e viața. Ce sunt oamenii. Cine e el. Și cine ceilalți.

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu!

Pentru că ni-i ține aproape. Aici. Să ne bucurăm de ei. Să le vorbim. Să îi înțelegem. Să îi ascultăm. Să râdem împreună. Să îi atingem...

Unii oameni sunt iubiți de Dumnezeu...

Nicolae Cîrstea
5 februarie 2019

INTERVIU – IMPORTANT ESTE CA STUDENTUL SĂ ÎNȚELEAGĂ DREPTUL ÎN DINAMICA LUI, ȘI NU NUMAI TEORETIC¹

Nicolae Cîrstea: Bună ziua îi spunem de această dată d-lui profesor Romulus Gidro, cadru didactic reprezentativ al Facultății de Drept din cadrul Universității Petru Maior și – aș îndrăzni să spun, d-le profesor – prieten apropiat al Editurii Universul Juridic și al meu personal.



Romulus Gidro: Mulțumesc pentru invitația la această discuție și țin să mulțumesc și pentru faptul că mă acceptați ca prieten al acestei edituri consacrate și cea mai importantă, după părerea mea, din România, pe plan juridic.

Nicolae Cîrstea: D-le profesor, avem un proiect mai nou la Universul Juridic, pe portalul universuljuridic.ro – este vorba despre Maratonul Facultăților de Drept, în care avem un periplu național. Încercăm să stăm de vorbă cu cadrele didactice și cu studenții celor mai importante facultăți de Drept, să constatăm particularitățile lor, să evidențiem lucrurile importante pe care le are fiecare facultate și, nu în ultimul rând, profesorii și studenții. Ce înseamnă să fii cadru didactic la Tg. Mureș? Care sunt avantajele acestei posturi într-un oraș nu atât de mare? Care ar fi dezavantajele, dacă ele există?

Romulus Gidro: Întrebare interesantă, cu atât mai mult cu cât eu vin dintr-un centru universitar de vechi tradiții – cel clujean –, unde am fost inițial titularul mai multor discipline la facultatea de Drept. Tg. Mureșul este un centru universitar, evident, mult mai tânăr, dar extraordinar de doritor de a se consacra și pe plan juridic. Dovadă este și faptul că tinerii dovedesc un interes deosebit pentru această pregătire de specialitate, inclusiv cei care vor să se formeze ca juriști, dar și absolvenții juriști care vor să-și continue studiile prin masterate. Tg. Mureșul prezintă un aspect mai aparte, poate și prin faptul că este o îmbinare, aș spune eu, fericită, de studenți provenind în special din două etnii – cea română și cea maghiară, în felul acesta creându-se, cred eu, o simbioză fericită pentru viitorul acestor meleaguri între aceste două mari comunități.

¹ Disponibil pe: <https://www.universuljuridic.ro/romulus-gidro-important-este-ca-studentul-sa-inteleaga-dreptul-in-dinamica-lui-si-nu-numai-teoretic/>.

Nicolae Cîrstea: În cadrul celorlalte discuții pe care le-am avut până acum a fost evidențiată o chestiune care mie mi s-a părut importantă, și anume faptul că, fiind mai puțini studenți, interacțiunea și discuțiile care au loc atât în sala de curs, cât și în sala de seminar, sunt mult mai directe. Ajungi, ca profesor, să-ți cunoști mai bine studenții. Și aș vrea să vă întreb care este părerea dumneavoastră din acest punct de vedere, anume al faptului că mai puțini studenți pot să dea o măsură mai bună actului didactic.

Romulus Gidro: Faptul că sunt mai puțini studenți este evident că, în cadrul programelor de seminarii, contactul cadrului didactic cu studenții este mult mai puternic; are impact mai mare. Evident, în măsura în care reușești să capacitezi studenții să fie prezenți la aceste seminarii. Nu cred că este o deosebire foarte mare între universitățile cu studenți mulți și cele cu studenți mai puțini. Este foarte adevărat, însă, pentru că eu am experiența și unor universități cu foarte mulți studenți, că acolo activitățile practice și de seminarii se desfășoară cu oarecare dificultate, tocmai din cauza numărului foarte mare. Aici, la Tg. Mureș, nu întâmpinăm o asemenea dificultate.

Nicolae Cîrstea: Aveți, d-le profesor, o carieră prodigioasă în mediul juridic universitar. Aș vrea să vă întreb, din acest punct de vedere, cum s-a schimbat studenția, cum s-au schimbat studenții dinainte de revoluție, de după revoluție. Constatăm, iată, în ultimii ani un avans tehnologic de neoprit aproape. Cum influențează acesta viața de student, relația dintre profesor și student, până la urmă, care este foarte importantă?

Romulus Gidro: Este, iarăși, o întrebare foarte interesantă. Comparând cu epoca în care noi am fost studenți, aș putea puncta lucruri în favoarea epocii respective, precum există și o serie de elemente care sunt astăzi pozitive. Poate că în vremurile de mai demult și cu puțin impact tehnologic, așa cum ați subliniat și dumneavoastră, exista mai multă comunicare directă, personală, atât între studenți cât și între studenți și cadrele didactice. Acest impact tehnologic provoacă, cred, uneori o oarecare înstrăinare. Asta nu înseamnă că sunt împotriva revoluției tehnologice; sub nicio formă. Avantajul cel mare al studenților de azi este impactul informațional. Pentru că informația de care ei pot beneficia astăzi este, categoric, de un volum și de o densitate mult mai mari decât cea de care am beneficiat noi, ca tineri.

Așadar, există foarte multe aspecte pozitive pentru viața de astăzi, dar aș putea să constat – dacă tot mi-ați pus această întrebare – că poate nu mai există aceeași viață studențească, care exista altădată.

Nicolae Cîrstea: D-le profesor, îmi amintesc cu nostalgie, cu plăcere, despre anul 1 de facultate și despre impactul pe care l-am avut cu disciplina pe care

dumneavoastră o predați – Dreptul roman. Mi-a rămas întipărită în memorie intrarea d-lui profesor Emil Molcuț în amfiteatrul în care se predă primul curs de Drept roman. Domnia sa a fost foarte dur – a urcat cele 5 trepte până a ajunge la pupitru, s-a oprit pe a treia treaptă, s-a uitat spre sală și a tunat: Ridicați-vă în picioare! Voi nu sunteți conștienți că sunteți la facultate și trebuie să acordați respectul cuvenit instituției, dar și profesorilor? Și aș vrea să vă întreb: Cum este profesorul Romulus Gidro, cum îi primește pe studenții care pășesc prima dată la facultate? Este apropiat, este exigent? Îi ajută, îi îndrumă?

Romulus Gidro: Eu poate că am o altă abordare a studentului în anul 1 decât cea pe care dumneavoastră ați trăit-o. Eu consider că profesorii care predau la anul I trebuie să fie mai atenți, mai calzi, mai apropiați de studenți, care oricum suferă un anumit stres prin faptul că se trezesc dintr-o dată într-un mediu cu totul străin, nou. Vin dintr-un mediu în care nu s-au întâlnit aproape deloc – și de cele mai multe ori chiar deloc – cu discipline cu caracter juridic. Și atunci, eu abordez metoda de a încerca să mi-i apropiu, de a încerca să-i fac să iubească materia, să le placă materia. A face ceva de frică nu prea dă rezultate bune din punctul meu de vedere. De aceea, Dreptul roman – mai ales că mulți dintre ei cunosc foarte puțin despre Roma antică și despre istoria acestui popor – Dreptul roman prefer să îl predau într-o formă cât mai accesibilă, cât mai apropiată, chiar punctată cu multe anecdote, cu multe aspecte cu caracter istoric, care să-i determine pe studenți să afle mai mult decât le spun eu la curs.

Nicolae Cîrstea: Așa cum ne spuneți mai devreme, aveți o experiență vastă, într-o universitate foarte mare – Babeș Bolyai; de asemenea, v-am văzut conferențiind și la Universitatea din Oradea. Aveți, iată, această experiență de la Tg. Mureș. Și aș vrea să vă întreb ce lipsește, ce ar trebui să se întâmple în mediul universitar juridic românesc pentru ca lucrurile să fie mai bine sau care considerați dumneavoastră că ar fi lucrurile care ar trebui făcute în acest domeniu ca să avem juriști mai buni, ca juriștii să fie recunoscuți ca profesioniști, să fie avocați, magistrați cu o bună pregătire, temeinică.

Romulus Gidro: Sunt multe chestiuni. M-ați luat prin surprindere cu această întrebare și am să încerc să vă răspund foarte succint. În primul rând, cred că ar trebui redus numărul studenților la facultățile de Drept din România. Este excesiv de mare, iar universitățile mari, precum Universitatea Babeș-Bolyai, Universitatea din București, Universitatea de Vest din Timișoara, Iașiul – după părerea mea acumulează un număr excesiv de mare de studenți, iar pregătirea cu ei este poate mai dificilă tocmai din cauza acestei cifre exagerate.

Apoi, cred că noi, cadrele didactice, ar trebui să ne aplecăm mult mai mult asupra conjugării cunoștințelor teoretice cu cele practice. Studentul de la facul-

tatea de Drept, când iese de pe băncile facultății, nu trebuie să fie doar un bun cunoscător al teoriei Dreptului. Ci el trebuie să aibă un destul de solid bagaj de cunoștințe practice, care să-l poată determina să nu intre cu temere încă din primele zile în sălile de judecată sau în birourile de consilieri juridici, sau oriunde lucrează. Cred că încă se pedalează prea mult în facultățile de Drept pe aspecte pur teoretice, pe controverse între diverși specialiști din diverse centre universitare. Nu cred că este important pentru un student să știe care este disputa între un profesor de la Cluj sau de la București cu un altul de la Iași sau dintr-un alt centru universitar. Important este ca studentul să înțeleagă Dreptul în dinamica lui, și nu numai teoretic.

Nicolae Cîrstea: D-le profesor, tot despre carieră aș vrea să vorbim. Care ar fi pentru dumneavoastră frumusețea carierei de profesor universitar și, în mod particular, a aceleia în domeniul juridic?

Romulus Gidro: Este o activitate extrem de frumoasă. Dovadă că, eu venind din învățământ nu direct de pe băncile universității, ci după o activitate de 7 ani de practică de avocatură – și am rămas dedicat doar activității didactice. Mie personal îmi place enorm de mult să lucrez cu tinerii, îmi place enorm de mult să mă fac util lor și cea mai mare satisfacție este atunci când sunt solicitat să le vin în ajutor pe plan profesional. Munca aceasta didactică este extrem de frumoasă, dar eu cred că trebuie să ai și un pic de har pentru ea. Poți să fii un extraordinar de bun specialist în domeniul Dreptului, dar să nu fii un bun cadru didactic. După cum știu exemple – nu-i cazul să dau acum nume – de cadre didactice eminente la catedră și în relația cu studenții, care n-au un bagaj extraordinar de lucrări doctrinare în spate. Dar s-au dovediteminenți profesori.

Nicolae Cîrstea: În încheiere, d-le profesor, aș vrea să vă întreb: plecăm din anul I de facultate, cu materia Dreptului roman pe care o predăți; aveți, iarăși, în anul III de facultate, întâlniri la cursurile pe care le faceți cu studenții. La încheierea celor 4 ani de studii cu ce v-ați dori dumneavoastră să rămână un student din interacțiunea cu profesorul Romulus Gidro?

Romulus Gidro: Eu predau două discipline care cel puțin în aparență nu prea au legătură una cu alta. Una are un caracter istoric, dar nu numai, categoric – nu-i cazul aici să dezvolt. Dreptul roman nu este o disciplină cu un caracter exclusiv istoric. Și Dreptul muncii, care este o disciplină de Drept pozitiv, eminemente practică. Dacă la finele anului studentul meu îl văd că s-a îndrăgostit de materia pe care i-am predat-o sau pur și simplu își aduce aminte cu plăcere de această materie, pentru mine este o satisfacție deplină. În ceea ce privește Dreptul muncii, care este o disciplină de Drept pozitiv, nimeni nu poate avea pretenția ca la sfârșitul semestrului sau a două semestre studentul lui să cunoască pe deplin

această materie. Important este ca studentul meu la Dreptul muncii, atunci când este solicitat, să știe unde să se ducă să caute ceea ce eu nu i-am spus sau eventual a uitat în timpul anului universitar. Cel care nu știe unde să caute bâjbâie.

Nicolae Cîrstea: Domnule profesor, vă mulțumesc. A fost o plăcere. Sper să ne regăsim la Tg. Mureș, la Oradea sau la Cluj și cu alte ocazii similare.

Romulus Gidro: Plăcerea a fost reciprocă și încă o dată vreau să vă felicit pentru munca pe care o desfășurați dumneavoastră la acest grup editorial. Și sper din toată inima să mai am ocazia să-mi văd numele pe vreo carte publicată de dumneavoastră.

AD AUGUSTA PER ANGUSTA

Testis unus, testis nullus, altfel spus un singur martor nu este suficient pentru a spune adevărul despre faptele „săvârșite” de profesorul Romulus Gidro cum cred că *a priori* mă bazez și pe prietenia sa, pentru că sunt multe de spus, nu este suficientă numai mărturia scriptorului, astfel că mă asigur că tu, „citorule” vei fi al doilea martor, care vei confirma spusele mele despre lucruri mici sau mari făptuite de acesta și toate săvârșite la timpul lor conform dictonului „*tempus regit actum*”.

Am aflat, dar mai înainte de ieri, ca termenul de predare de azi a lucrării să se împlinească, firească, că „se pregătește ceva” adică scrierea unui volum omagial, dar fecund, având ca izvor viața și opera profesorului Romulus Gidro. Supărat, pe proximitate știrii și pe neiertătorul timp, m-am gândit că totuși indiferent de „armă” nu pot să las să treacă această provocare la „duel” fără să trag și eu un foc de armă, „barăm” să trezesc la viață legenda „lupoaicei capitoline”.

Oare nu este adevărat că cetatea Romei s-a născut prin nume, cinstind pe cel a lui Romulus unul din cei doi gemeni ai vestalei Rhea Silva, abandonat pe malurile Tibrului din porunca uzurpatorului Amulius și hrănit de o lupoaică? Să ne aducem aminte că istoricul Marcus Terentius Varro ne datează evenimentul tocmai în anul 753 î.e.n.

Și ce predestinare întâmplare, sau un alt Romulus născut, din stirpe maramureșeană, ne racordează, presupun că scrie pe sulul de papirus, în aria panteonului roman alături de Jupiter, Junona și Minerva, ne vorbește despre Cezar, Cicero sau Nero, ne amintește de juristul lui Severus Alexandru, cel numit Ulpian cu ale sale *Institutiones*, adică ne obligă la lectură prin a sa carte (ne invită alături de distinsa sa soție Aurelia Gidro să citim) „Roma antică, o istorie pentru toți”. Astfel, profesorul speră că ne obligă la lectură pentru că ne așază la „masa înțelepților”, ne încântă cu arta informației, claritatea și accesibilitatea stilului, adică cartea ascunde savoarea legendelor și are parfumul istoriei antice reale. O fi de vină tocmai recomandarea ce se îndreaptă spre lectura capitolului 15 §6? Gândirea și înțelepciunea Romei antice, consistența culturii romane o regăsim în opera unor mari jurisconșulți, transpusă cu atâta măiestrie în lucrările sale de profesorul Romulus Gidro. (a se vedea *Drept privat roman*, de același autor). Iată deci cum, în cazul său, Romulus se prezintă ca un întemeietor, și de această dată nu mai este legendă.

Pentru a-l cunoaște mai bine pe profesor este de înțeles că Romulus nu a întemeiat Roma antică, chiar dacă „legenda”, spun istoricii, nu este reală, dar de

imaginat ne putem imagina că Romulus Hidro, nu este departe de adevăr, pentru ca el să se prezinte ca un „seniores” înarmat aidoma soldatului ce face parte din legiune, înarmat cu sulită de aruncat, sabie, scut, cuitasă și cască, în orice moment gata de atac, înlocuind doar echipamentul militar, cu pana de scris sau stiloul. Nu mi-l închipui sedentar, ci pe baricade, gata de atac, însușind prin seducție dictonul „*per aspera ad astra*”.

Nu poți spune altceva, decât că în ceea ce face, prin erudiție și profesionalism, recompune istoria antică în viața prezentului universitar, și nu numai.

Mă tem că nu am să pot să scriu tot ceea ce îmi vine în minte, așa degrabă, de-a valma, și atât de multe aș vrea să spun despre omul Romulus Hidro.

Poate ar trebui ca în memorie să refac primele mele întâlniri cu Romulus Hidro, afecțiunea și sacrificiul demonstrat ca un adevărat soldat roman, la „creșterea” și dezvoltarea primei facultăți de drept, aici la Tabla regală din Tg. Mureș, unde avocați stagiați au fost Avram Iancu și (Alexandru Papiu Ilarian, cel din urmă a fost primul ministru de justiție și procurorul general al țării în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza). Universitatea „Dimitrie Cantemir”, creată în 1991 în Tîrgu Mureș îi datorează multe profesorului Romulus Hidro, care s-a alăturat celor aproape 30 de profesori veniți din Cluj Napoca, pentru a contribui la „nașterea” și „creșterea” facultății de drept. Minuțios și orgolios, plin de energie, o fire vulcanică, pretențios nu numai față de el, un luptător învingător, determinant alături de profesorii Ionel Reghini, Ioan Pop Sabău, Tudor Drăganu, Mircea M. Costin, Ilie Iovănaș și mulți, mulți alții ce au contribuit în afirmarea ideii de continuitate în formarea învățământului juridic în Tg. Mureș. Dovada cea mai consistentă în implicarea sa plină de pasiune stă în alegerea sa de către studenții primei generații (1996) ca decan de an. Acest remember nu își dorește a fi cu un caracter reparator, ci ca o mărturisire pentru învățătură, cum că faptele sunt ale oamenilor care sădesc lăstarii tineri și viguroși pentru viitor.

Și poate multe alte nu s-ar fi făcut sau scris dacă profesorul Romulus Hidro în postura de prodecan al facultății de drept a Universității Babeș Bolyai din Cluj Napoca, sau rector al unei Universități tinere, nu și-ar fi continuat drumul ascendent în lumea academică.

Iată însă, chemarea anului 2003, când tot aici la Tg. Mureș, s-a ridicat o nouă specializare, cea juridică, în cadrul departamentului de administrație publică a Universității „Petru Maior” nu a rămas fără ecou. Profesorul Romulus Hidro, cu spiritul de învingător al soldatului, s-a înrolat la această nouă misiune, la fel de curajoasă ca aceea descrisă anterior. Efervescent, plin de idei, împărtășind din experiența sa a venit alături de noi, a contribuit din plin la opera de dezvoltare a departamentului juridic, a oferit întreaga sa valență creatoare, experiența sa, afirmării noi specializări de drept. A conlucrat la toate conferințele internaționale,

a stimulat prin valoare publicistică la creșterea valorii revistei „Curentul Juridic”, a sprijinit afirmarea studenților valoroși, a fost un factor de impact și reflecție pentru cei tineri.

Toate acestea, nu puține, dar suficient de multe, pentru a contura omul și profesorul care este Romulus Gidro. De aici, plecând de la general, de la Sofocle, care credea că *„în lume-s multe mari minuni, minuni mai mari ca omul nu-s”*, putem spune că *„omul sfințește locul”* și astfel mult mai aproape de adevăr ajungem la concluzia că el a fost așezat conform dictonului *„omul potrivit la locul potrivit”*.

D-le profesor, pentru toate acestea și pentru multe alte nespuse, cred că ești obligat să continui.

To be continued!

Prof. univ. dr. Lucian CHIRIAC

Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie din Tîrgu Mureș

LAUDATIO

Domnului Profesor universitar doctor Romulus Gidro

În urmă cu puțin timp mi s-a adresat rugămintea de a elabora un Laudatio care să marcheze câteva repere importante despre activitatea profesorului universitar dr. Romulus Gidro de la Universitatea din Oradea și de la Universitatea „Petru Maior” din Tîrgu Mureș. O invitație care, pentru multiple motive, nu putea fi refuzată. Câteva coordonate comune ale vieții și activității noastre reprezintă elemente hotărâtoare ale demersului de față.

Profesorul Romulus Gidro provine din același spațiu mioritic ca și semnatarul acestor aprecieri, respectiv din zona Băii Mari. Ne-am cunoscut însă numai în timpul studiilor universitare, la Facultatea de Drept din Cluj-Napoca, unde, deși am aparținut unor promoții diferite, am avut aceiași eminenți dascăli și preocupări comune. Ne-am făcut studiile într-o perioadă generoasă pentru tineret și pentru studențime, deși afirmația ar putea să fie considerată hazardantă pentru o lume în curs de accentuată globalizare și în care s-au schimbat fundamental reperele de ordin calitativ și nu numai. Iar o atare constatare este de domeniul evidenței, astfel cum remarca și un romancier latino-american de un prestigiu incontestabil și laureat al Premiului Nobel pentru literatură: Mario Varga Llosa. Marele scriitor peruan într-o lucrare intitulată „Lumea Spectacolului” făcea o caracterizare poate surprinzătoare, dar foarte sugestivă despre contemporaneitate. Marele romancier spunea că „lumea spectacolului” reprezintă „civilizația unei lumi în care primul loc pe scara valorilor îl ocupă divertismentul și în care a te distra, a scăpa de plictiseală e pasiunea generală” (Ed. Humanitas, 2016, p. 30-31). De aici doar un pas până la constatarea că azi avem o literatură light, o cinematografie light etc., că politica suferă „o banalizare poate la fel de pronunțată...”. Iar învățământul și educația nu sunt departe de o caracterizare similară. Un rechizitoriu extrem de exigent al epocii în care trăim și în care lumea calculatoarelor „subminează” civilizația tradițională. Am evocat aserțiunile de mai sus spre a sublinia rolul deosebit de complex și complicat al dascălului de azi, indiferent de arealul școlar sau universitar în care a activat sau activează. Este imperativ ca dascălul să nu fie un simplu transmițător de cunoștințe, deși această componentă este esențială, ci și un formator de caractere și conștiințe civice. Iar Profesorul Gidro și-a îndeplinit sarcinile sale